

Elke avond, als het donker wordt, hoor je getik op straat.

TIK TOK ... TIK TOK.

Alsof een dier op lange poten voorzichtig door de straten trippelt. Het is de lantaarnaansteker. Op hoge stelten loopt hij door de stad. Bij elke lantaarn blijft hij staan. Hij draait aan het gaswielletje en steekt de wick aan. Zo laat hij een spoor van licht na.

TIK TOK ... TIK TOK.

De lantaarinaansteker wandelt de hele stad door.

Langs de ramen van rijke huizen.

Langs de ramen van arme huizen.

Hij kent de stad en haar bewoners goed. Hij ziet gezinnen aan
tafel zitten. Hij ziet mannen en vrouwen thuiskomen van hun werk.

Hij ziet moeders die hun kinderen voorlezen en onderstoppen.

Maar hij ziet ook andere dingen.

Hij ziet de jonge vrouw aan het raam.

Ze staart naar de stad. Ze wacht op haar geliefde. Elke dag schrijft ze hem een brief, op hagelwit briefpapier. Nooit krijgt ze een brief terug. Haar brieven komen ongeopend terug. Toch blijft ze schrijven. En hopen.

*De lantaarnaansteker ziet het meisje
op de rand van haar bed.*

Ze is alleen in de flat. Haar vader is aan het werk. Het meisje
kijkt op de klok. Haar vader komt niet. Ze speelt met haar pop.
Ze maakt voor zichzelf een boterham klaar. Haar vader komt niet.
Hij werkt. Altijd. Wanneer hij thuiskomt, slaapt ze al.
Zo moe wordt ze van het lange wachten.

De lantaarnaansteker ziet de man en zijn zieke vrouw.

De man zit bij het bed van de vrouw. Hij houdt haar hand vast. De vrouw wordt niet beter. Elke dag wordt ze een beetje bleker en een beetje magerder. De man bidt en smeekt en huilt. Hij knijpt zachtjes in haar hand, hij streelt over haar wang. Hij vertelt haar hoeveel hij van haar houdt. De vrouw wordt niet beter.

De lantaarnaanstecker ziet de vreemdeling.

Die probeert elke avond de krant te lezen, maar begrijpt niets van de vreemde woorden. Zijn familie bestaat alleen op de foto naast zijn bed. Nooit komt iemand bij hem op bezoek. Nooit gaat hij bij iemand op bezoek. Niemand begrijpt zijn vreemde woorden.

*De lantaarnaansteker ziet de oude man
en de oude vrouw aan tafel.*

Aan het hoofd van de tafel staat een stoel. Een kinderstoel.
Voor de stoel staat een bord. In de stoel zit geen kind.
De oude man en de oude vrouw spreken niet met elkaar.
In hun ogen ligt een verdriet waarvoor geen woorden zijn.

Het sneeuwt. De vlokjes dwarrelen zachtjes naar beneden.
Ze glinsteren in het licht van de straatlantaarns.
Voorzichtig loopt de lantaarnaansteker door de stad. Het is koud.
Zijn vingers krijgen de gaswielmpjes maar moeilijk open.
Er is niemand op straat. De mensen vluchten voor de kou.
Ze blijven in hun warme woonkamer en sluiten de gordijnen.

Maar hier en daar blijven de gordijnen open. De vrouw die wacht op haar geliefde staart naar de donkere lucht. Alsof met de sneeuw, ook een witte enveloppe naar beneden zal dwarrelen.

Ook het oude koppel heeft de gordijnen niet gesloten. Zoals steeds zitten ze aan tafel en eten zwijgend hun soep. De kinderstoel is leeg. Het bordje ook.

Het meisje wat straten verderop zit op de rand van haar bed. Ze kijkt naar buiten. Naar de hemel. Alsof ze door de dikke wolken een vallende ster zal zien.

De lantaarnaansteker zucht. Dan krijgt hij een idee.

Zijn stelten gaan sneller lopen. Hij let niet meer op de kou.
Met elke lantaarn die hij aansteekt, krijgt zijn plan meer vorm.
Wanneer alle lantaarns van de stad branden, weet hij precies
wat hij gaat doen.

Fragment uit Aline Sax, *De lantaarnaansteker*, De Eenhoorn, 2018.
Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve
doeleinden en niet verder worden verspreid.

